

Årets Finlandsäventyr

Som vanligt beredde detta oerhörda nervpåfrestningar. Under årens lopp har de årliga sommarresorna till Finland oavbrutet mött nya oanade svårigheter genom oförutsägbara komplikationer, som med åren medförde tvångsavveckling av det sedan 80-talet traditionella cyklandet till Finland, medan avvecklingen av den lokala busstrafiken hotade bli den definitiva spiken i kistan. Med åren hade det faktiskt blivit lättare att resa till Indien och Himalaya, vilket till och med kunnat genomföras effektivare och snabbare, än till Finland.

I år hotade ett alldeles nytt slag av förvecklingar. För att alls få plats på båten måste man boka och betala minst två veckor i förväg, och innan jag kunde göra detta måste jag ju få klartecken från Finland att saker och ting var i sin ordning där. Jag försökte förgäves dagar i sträck få tag på våra barndomsvänner, men deras telefoner var döda, och en telefonissa meddelade till och med på finska att numret hade upphört. Vad som helst kunde ha hänt.

Naturligtvis försökte jag också med mailtrafik, och slutligen fick jag äntligen ett livstecken – från Japan! De befann sig i Tokyo! Men de kunde lugna mig på alla punkter, att alla förberedelser vidtagits och att allt fungerade, vintern hade inte medfört några som helst katastrofer i år, så det var bara att betala biljetten och ge sig iväg.

Nästa komplikation på vägen var hur man skulle ta sig ut från Borgå till skärgården, när det inte längre gick någon buss, och när den enda dagliga bussen till Isnäs inte längre tog några passagerare till längre än Isnäs, vilket var skamligt. Tidigare hade den lilla minibussen, just för att det inte fanns någon kommunal lokaltrafik längre, ändå i undantagsfall tagit någon extra passagerare som skulle längre, men denna möjlighet fanns inte nu längre. Enda möjligheten att ta sig vidare ut från Borgå var med taxi.

Förra året hade den kostat 50 Euro, dubbla priset mot tågresan Göteborg-Stockholm, 50 mil. Vägen ut från Borgå till målet var 4 mil. I år kostade den 70 Euro med taxi, tre gånger så mycket som tåget Göteborg-Stockholm. Skamligheten i denna avveckling av den lokala kommunala busstrafiken ligger i det, att det är en av Finlands rikaste kommuner. På Sarfsalö bor det ännu 140 bofasta människor, de flesta är gamla, och långtifrån alla har egen bil. I sådana fall i Japan, om det så bara förekommer en enda passagerare, kör bussen hela vägen ändå för den enda passagerarens skull. Detta är inte mer än humant.

Emellertid hade jag två underbara veckor där ute med för ovanlighetens skull tur med vädret och kunde därför få väldigt mycket gjort. Naturligtvis borde man ha stannat en extra vecka, men arbetet och plikterna kallade på mig i Göteborg.

På återvägen stannade jag till i min födelsestad Helsingfors för att i vanlig ordning besöka familjegravarna, och här visade sig en ny komplikation, då det visade sig förenligt med nästan oöverstigliga hinder att hitta fram till morbror Harry Röneholms grav, arkitekten som ritade Finlands mässhall, som ändå normalt är den lättaste av familjegravarna att hitta. Jag kunde omöjligt hitta den, och sökandet försvårades av att sommartorkan medfört att vattensprutorna oavbrutet var på, så att man inte kunde besöka gravfältet utan att bli kall och genomsur. Jag måste gå till kontoret och be dem stänga av vattnet för att kunna leta bättre, och när jag slutligen fann gravstenen låg den nere. Därför hade den varit osynlig. Kyrkogårdsmyndigheterna hade lagt ner den på grund av rasrisk, då den hade lutat. Om

familjen ville ha den rest igen skulle det kosta 124 Euro. Det var hutlöst. Den fanns i alla fall kvar, och fastän många gravstenar på liknande sätt lagts omkull hade det dock inte förekommit någon gravskändning, vilket hade varit min första fruktan.

I Stockholm mötte nästa komplikation. Jag hade vid framkomsten hoppats kunna ta tåget direkt mot Göteborg för att hinna till vänners midsommarfirande på kvällen, men det gick inget tåg förrän efter tre timmar och var då ersatt av buss. Jag sökte då en buss i stället och hade lyckan att finna en genast, men på grund av midsommaraftonen kostade den 619 kronor och skulle ta 7 timmar.

Men det var inte det värsta. En olycka hade inträffat på vägen. På bron vid Södertälje Syd hade en långtradare lyckats köra av och sönder vägen och lagt sig över räcket, varpå den trafikleden, en av Sveriges viktigaste, var fullständigt blockerad. Hela Sverige skulle söderut längs den vägen, och trafikköerna sträckte sig snart nästan hela vägen från Stockholm. Det skulle ta veckor innan bron skulle bli farbar igen.

Man kan verkligen fråga sig hur en långtradarchaufför hade lyckats med konststycket att köra av och sönder vägen på Sveriges trafikkänsligaste ställe och lyckats blockera den så fullständigt att hela landet förlamades och detta på midsommarafton.

Lyckligtvis kunde min chaufför leta sig fram genom kringelikrokar längs andra vägar förbi eländet, så man kom åtminstone fram till Göteborg före mörkrets inbrott. Några vänner satt ännu kvar på feststället, och det fanns litet kall mat kvar.